

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Lluís Falgàs

El 'pub' del silenci

El Brexit és la bufetada més gran des que va començar a articular-se institucionalment Europa després de la Segona Guerra Mundial. Hi perdem tots els que vivim en països europeistes. La City de Londres, en el cas que vagi a parar a Nova York, decantarà les seves intencions econòmiques als Estats Units. Europa, deia Kissinger quan era un potent secretari d'estat, quedarà com un paradís de sol i platges i de museus d'arqueologia. L'estadista vaticinava que quedaria com una mena d'asil farcit de gent gran que veurem passar el temps. El personatge era pessimista i es queixava que quan li parlaven d'Europa no trobava mai un interlocutor vàlid. Creia que Europa era un club de caps d'estat dominats pels alemanys. Kissinger no sabia que de ben segur hi ha més qualitat de vida ara mateix en pobles petits de l'Empordà o del Priorat i d'altres indrets catalans o d'Alsàcia que no pas enmig de grans ciutats de Nord-amèrica. George Steiner, un dels intel·lectuals europeus més relle-

Europa prefereix potenciar els freds McDonald's americans que no pas fer reviure els 'pubs' ambientats

vants, va afirmar que "Europa ja no té cap model per proposar, ni tan sols als seus joves". El diagnòstic del savi és demolidor.

Els *pubs* anglesos seguiran essent referent per als ciutadans de la Gran Bretanya. Europa prefereix potenciar els freds McDonald's americans que no pas fer reviure els *pubs* ambientats en música i en format de clubs de socis i d'amics. Quina llàstima que no s'hagi potenciat a Catalunya un *pub* que és a Londres i que porta com a nom "el *pub* del silenci". Data de la meitat del segle XIX, i les seves bases són que els socis i clients han de beure la seva consumició i restar tota l'estona en silenci. Expliquen que un client va entrar al local tot exclamant: "Senyors, s'ha acabat la guerra!" Com que la norma era el silenci sepulcral, el van acomiadar com a soci per haver parlat, malgrat que en les seves paraules duia la notícia més esperada.

Som europeus a efectes geogràfics i culturals –el desig hauria estat que els anglesos i els seus meravellosos *pubs* del silenci hi fossin inclosos–. Desig que les institucions no fallin i que al *pub* del silenci de Londres hi poguéssim cridar "Visca Europa!" Encara que ens expulsin...

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Exuberància i murmuri

Durant un temps, vaig ser una lectora tan fanàtica de George Steiner, que vaig arribar a comprar repetit algun dels seus llibres per donar-me el plaer de recordar la commoció en una edició nova, damunt un gramatge de paper diferent, en una altra llengua. Però després, poc després que hagués vingut a Girona convidat per la universitat, el vaig anar araconant, com si aquella presència se va entre nosaltres hagués estat en certa manera l'apoteosi de totes les lectures que li devia, de totes les lliçons rebudes, i la resta del temps que passés amb ell només serviria per prolongar una admiració, però no per reanimar la intensitat del primer cop. Els llibres no són ben bé com les persones que alguna vegada vas estimar, amb les quals, passats els anys, deixa d'unir-te cap emoció i, en certs casos, ni la nostàlgia. Són més a prop de l'amistat, que no atenua cap separació, per llarga que sigui, perquè la possessió (aquell "només tu per sempre" de l'amor) no forma part dels seus dons. Steiner, doncs, va quedar en un racó del prestatge com un vell amic amb

“A la mateixa època que llegia Steiner, va aparèixer el cànon de Bloom

qui saps que t'acabaràs reveient un dia o altre, i no et decebrà, com dos que "es troben als bancs dels parcs i ensuemen l'aire cercant-hi la flaire de la mort". Però llavors era difícil de superar el moment trasbalsador en què, atret per la magnificència de la Catedral de Girona, Steiner va descobrir, enmig de la pols del temps suspesa en un dels espais de recolliment més amples de la cristiandat, el sepulcre de la comtessa Ermessenda, el seu cos ja cent rematat per una insinuació de somriure a través del qual la pedra respira, per on emana un "secret de llum", un "comiat reticent". Molts de

nosaltres vam quedar captivats per aquella estàtua oblidada perquè ell va parar-hi atenció, una nit de pluja, i va posar-la al centre d'una concepció europea del temps, una "espècie de paper d'escata de la història no satisfeta" que deixa empremtes subtils, tot sovint tràgiques, damunt els objectes, el paisatge, el vent. Hi havia alguna cosa tan enlluernadora, en la manera de revelar-nos la nostra Ermessenda, que ja no sabem mirar-la si no és a través dels seus ulls, amb el senyal de la seva reflexió al front. Més o menys per la mateixa època que Steiner feia furor entre nosaltres, Harold Bloom publicava el polèmic *El cànon occidental*. Si més no, les recordo com dues coneixences gairebé simultànies. Bloom representava la tirania de l'academicisme culte, etnocèntric i dogmàtic, però brillant, d'una verboricitat exuberant. Era incapaç d'imaginar-me asseguda amb ell al banc de cap parc. Amb Steiner, no hauria pogut intimar-hi més, però des que va morir, fa una setmana, m'estic estona davant els seus llibres, esperant que omplin l'habitació de murmuri, per no envellir tan sola.